

[Bertel Dahlgaard.]

demokratiet, og det ærede medlem opfordrede endog vor partiledelse til at tage dem, der skrev sådanne artikler, ved vingebenet. Må jeg først sige, at det måske vil være svært for det ærede medlem hr. H. C. Hansen at forstå, at vi ikke i vort parti har det således, at vi kan give ordre om, hvad der må stå eller ikke stå i radikale blade. Men dernæst tror jeg ikke, det vil være meget tiltalende, hvis det ærede medlem og jeg skal til her i salen at skifte ord om de enkelte artikler, der fra tid til anden kan stå i de to partiers blade. Jeg erindrer således en artikel om det radikale venstre i den socialdemokratiske provinspresse i sommer, vist skrevet og udsendt af lederen af den socialdemokratiske provinspresses hovedstadskontor. Hvis jeg gengav den her, tror jeg, det ærede medlem ville rødme, men jeg skal afstå fra det, så det ærede medlem kan bevare sin naturlige ansigtsfarve. På den anden side lagde jeg i går mærke til, at det ærede medlem dog ikke er mere sart, end at han antydede, at det var agitationsformål, der lå bag det radikale venstres modstand mod det socialdemokratiske partis militær- og udenrigspolitik.

Det forekommer mig ærligt talt, at når det ærede medlem erindrer, hvorledes det radikale venstre på det alvorligste i sin tid advarede socialdemokratiet mod at tiltræde alliancepolitikken, skulle det ærede medlem overlade sin presse alene at fremsætte den slags insinuationer. Jeg ville personlig også gerne, at ikke for mange skulle tro, at det ærede medlem selv kunne tænke sig at lade sine standpunkter og taler bestemme af agitationshensyn.

Og, må jeg så fortsætte med at henlede opmærksomheden på, at for en måneds tid siden udtalte et så klogt og indflydelsesrigt medlem af dette ting som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen på et møde i Middelfart — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Med hensyn til Atlantpagten, hvis berettigelse jeg altså anerkender, ligger det for mit vedkommende således, at der også må være en grænse for oprustningen. Danmark skal ikke afskrive sin indflydelse på, hvordan forholdene skal indrettes. Vi har i dag med hensyn til oprustningen nået bæregrænsen såvel økonomisk som med hensyn til mandskab. Vi trænger til at

høre en selvstændig røst fra de danske politikere, som deltager i Atlantpagtrådets møder.“

Og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen tilføjede:

„Udenrigsminister Bjørn Kraft har ikke med tilstrækkelig styrke gjort opmærksom på den danske befolknings synspunkter“.

I torsdags sagde det ærede medlem hr. Krag i en radiodiskussion, at den planlagte oprustning med den nuværende produktionsstørrelse var umulig — og det må vel sige, at det er nødvendigt at afvente en produktionsstigning —, og han føjede til:

„Jeg vil ikke nægte, at jeg nærer betænkelighed ved den specielle følelses- og temperamentsmæssige indstilling, som udenrigsministeren har til disse emner. Han er nødt til loyalt at følge rigsdagens flertal, og han gør det også. Men jeg kan ikke afvise, at der ville være større tryk ved en mand med andre forudsætninger på denne post.“

Jeg tror ikke, vi fra det radikale venstres side her i tinget har givet stærkere udtryk for de tanker og følelser, der behersker store dele af befolkningen.

Jeg ved, at der er nogen, der har ment, at vore udtalelser tildels skulle være dikteret af personlig uvilje mod udenrigsministeren. Det ved udenrigsministeren meget godt ikke er tilfældet. Vore udtalelser er dikteret af den samme utryghedsfølelse som den, de to socialdemokratiske medlemmer har givet udtryk for. Den højtærede udenrigsminister sagde selv til et blad forleden, at han var et lyrisk temperament, men vi tror ikke, at Danmarks placering i verdenspolitikken i dag kalder på lyrikken, men på adskilligt mere nøgterne egenskaber.

Dette lyriske temperament må med naturnødvendighed — hvad der måske ikke er noget at sige til, når hjertet svulmer og højstemte ord lyder til ham derudefra — gøre udenrigsministeren til en jasiger i højere grad, end landet har brug for det i denne farlige tid.

De synspunkter, jeg her har fremsat angående den indbyrdes forbindelse mellem udenrigs- og militærpolitikken og den sociale og økonomiske politik, bygger på den samme helhedsopfattelse, som jeg gjorde gældende ved finanslovbehandlingen i fjor, men disse